

JOY

Tiskový materiál k filmu

Premiéra 7. ledna 2016

O produkci

„Dosáhli jsme toho díky tvrdé práci, trpělivosti a pokoře. Takže vám chci říct, nemyslete si, že vám svět něco dluží. Protože vám nedluží vůbec nic.“

-- Joy

Co vytváří kouzlo života?

Co dokáže přimět člověka, aby se snažil a snažil, vzdával to a pak šel znova hlavou proti zdi, dokud nedosáhne úspěchu? A co pak přetvoří všechny ty dramatické vzestupy a pády, které jdou v patách úspěchu, naplňujícím pocitu radosti a objevení? Osmý film Davida O. Russella **JOY**, se probírá čtyřmi desetiletími životního vzestupu osamělé matky, která se stala obchodním magnátem a ukazuje, jak odvaha, houževnatost a vytrvalost ve svých vizích přenesou člověka ze zcela obyčejných do naprosto neobyčejných okamžiků tvoření, snahy a lásky.

Film **JOY** volným ztvárněním života a vzestupu vynálezkyne a hvězdy home shoppingu Joy Mangano, ukazuje náročnou cestu tvrdě pracující a jen částečně fungující rodiny a mladé dívky, která se nakonec stane vládkyní rodiny a významnou obchodnicí. Přes veškerou zradu, podvody, ztrátu nevinnosti i šrámy v lásce je Joy hnána touhou tvořit, ale také starat se o lidi kolem sebe, a také dokáže najít v sobě sílu a víru v to, aby následovala svůj dávný, téměř zapomenutý sen. A výsledkem je emocionální a lidská komedie o vzestupu ženy proplouvající nic nepromíjejícím světem obchodu, chaosem rodiny i tajemstvím inspirace, zatímco hledá zdroj štěstí.

JOY patří k filmům Davida O. Russella jako *Fighter*, *Terapie láskou* a *Špinavý trik*, který získal 25 nominací na Oscara®. V každém se objevila plejáda nezapomenutelných postav, ale také mimořádně podmanivá myšlenka: lesk a pokusy vlastního vynalézání. Film Joy je o téže myšlence, jen trochu nověji pojaté – to když Russel vyzdvihuje otázku, jak jedna osoba v konfrontaci s bláznivými okolnostmi, nekonečnou řadou překážek a dlouhou cestou hledání sebe samotné nakonec dojde ke smysluplnému a radostnému životu. Zatímco Joyin život jde kupředu, film se vrací zpátky v čas.

Postavu Joy hraje držitelka Ceny Akademie® Jennifer Lawrence (*Špinavý trik*, *Terapie láskou*, série *Hunger Games*), ztvárňující hlavní hrdinku od doby od jejího mládí až po čtyřicátnici, od snů po boj a snah o sebenaplnění.

Jennifer Lawrence říká: „Je to příběh o mnoha věcech. Není to jen příběh o Joy. Je to o rodině, o představivosti, o víře v sebe samotnou, o nemilosrdnosti úspěchu a co to přináší, když jej získáte. Nejvíce se mi na tom líbí, jak se Joy mění. Líbilo se mi, jak od své zranitelnosti a sebeobviňování se měnila v chladnou a silnou, i to, jak se nakonec stala vládkyní své rodiny.“

Spolu s Jennifer Lawrence je v Russellově typicky početném ansámblu Robert De Niro jako Joyin vznětlivý, ale beznadějně romantický otec; Edgar Ramirez jako Joyin bývalý manžel, muzikant,

který se snaží prorazit a žije v suterénním bytě ... s jejím otcem; Diane Ladd jako Joyina bystrá a ji velmi ovlivňující babička; Virginia Madsen jako Joyina matka závislá na romantických televizních seriálech; Isabella Rossellini jako bohatá italská milenka jejího otce; Dascha Polanco jako Joyina dlouholetá přítelkyně a důvěrnice; Elisabeth Rohm jako Joyina věčně soupeřící sestra a Bradley Cooper jako okázalý šéf home shoppingu, který se stane Joyiným spojencem i soupeřem.

Fox 2000 uvádí film **Joy**, v režii a podle scénáře Davida O. Russella natočeného na motivy příběhu Annie Mumolo a Davida O. Russella. Producenty filmu jsou John Davis za společnost Davis Entertainment, který celý projekt Davidu Russellovi předložil, Megan Ellison a Jonathan Gordon za společnost Annapurna Pictures, a Ken Mok a David O. Russell. Výkonnými producenty jsou Matthew Budman, John Fox, Joy Mangano, Mary McLaglen, Annie Mumolo, George Parra a Ethan Smith.

Russellův zákulisní tým čítal mnoho stálých spolupracovníků, včetně kameramana Linuse Sandgrena (*Špinavý trik*); na Oscara® nominovanou filmovou architektku Judy Becker (*Špinavý trik*, *Terapie láskou*, *Zkrocená hora*); na Oscara® nominovaného kostýmního návrháře Michaela Wilkinsona (*Špinavý trik*, *300: Bitva u Thermopyl*); team ve střížně zahrnoval na Oscara® nominovaného Alana Baumgartena (*Špinavý trik*, *Trumbo*), třikrát na Oscara® nominovaného Jaye Cassidy (*Špinavý trik*, *Terapie Láskou*, *Útěk do divočiny*) a držitele Ceny Akademie® Toma Crosse (*Whiplash*) a na Oscara® nominovaného Chrise Tellefsena (*Moneyball*). Hudební supervisorkou je Susan Jacobs, hudbu složil West Dylan Thordson a David Campbell.

JOY SVĚTU: O PŘÍBĚHU

JOY se připojí k dlouhému odkazu filmů o následování snů o úspěchu v podnikání i v rodinném životě – svým jedinečným komickým, emocionálním a důvtipným způsobem. Příběh začíná nečekaně skutečnou Joy Mangano, která se v 90. letech stala novým typem televizní hvězdy a podnikatelskou magnátkou s řadou výrobků a vylepšováků pro domácnost včetně slavného samoždímacího „Zázračného mopu“, který dovedl matku samoživitelku z Long Islandu k vytvoření obchodního impéria.

Příběh vykreslující obyčejné dny, avšak mimořádné sny upoutal pozornost Davida O. Russella, který vždy tíhnul ke zvláštní směsi protikladů. V příběhu viděl rozkvět odvážné, důvtipné ženy a inspirující příběh někoho, kdo se chopil svých dávno pohřbených snů, aniž by při tom ztratil smysl pro povinnost vůči své rodině. Především ale viděl šanci vyprávět docela obyčejný příběh o pestrosti lidského snažení a všech těch různorodých detailech, které utvářejí uspokojující, energický život v komických i tragických podmínkách lidského bytí.

David O. Russell k tomu říká: „Myšlenka, která mě k tomu přivedla, byla, jak jen vyprávět příběh, který čítá více než 40 let lidského života, od kouzla dětství přes manželství, rozvod až po matku

samoživitelku, a skončit splněním dětských snů? Jak chcete vyprávět příběh lidské duše – a jak se skládá duše ze všech těch lidí, které milujeme, z myšlenek a nápadů, které máme, z věcí, které s láskou opatrujeme? **JOY** v sobě všechny tyto součásti má. Máte tu zranění i lásku. Máte dívku, která vyrůstá v otcově autodílně a v útočišti své matky, v telenovelách a mýdlových operách plných silných žen. Máte tu bývalého manžela, snílka, který zůstal přítelem, a milující sestru, která je závistivá rivalka. A je tu kabelová televize v Lancasteru v Pennsylvanii, která se stane továrnou na sny. A uprostřed toho všeho vidíte Joy s neochvějným odhodláním.“

David O. Russell také vnímal **JOY** jako možnost vyprávět příběh trochu jiným způsobem než obvyklým „od-ničeho-k-bohatství“: příběh stvoření obchodního magnáta, z prostých poměrů, z domáckého světa, přehlíženého, a to vše ve filmovém eposu.

„Více než polovina filmu je založena na Joy Mangano, a ta druhá půlka je založena na odvážných ženách, o kterých jsem věděl a četl mnoho let“, vysvětluje David O. Russell. „A to včetně Lillian Vernon, která jako první začala s objednávkami z katalogů s domácími produkty. A také mnoho žen, které znám, včetně několika přítelkyň mé matky, které se odvážily pustit se do obchodu. Některé uspěly, některé ne. Obdivuji ty lidi, kteří dokážou začít s podnikáním z domova a snaží se tak najít novou příležitost pro sebe a své rodiny. Mnoho žen v historii pocítilo pád na dno a muselo si vybojovat svou příležitost.“

Tak jak to je pro Russella obvyklé, příběh se rozbíhá mnoha směry v průběhu práce na scénáři – dotýká se témat od povahy tvořivosti až po úžasné schopnosti televize jak vyhrát obchodní souboj – ale základ zůstává stále stejný.

David O. Russell říká: „Skutečnou pochybností, se kterou se Joy musí potýkat v průběhu svého života, je jak zůstat sama sebou, věrná sobě samotné. Jak můžete zůstat sami sebou, když v průběhu své dospělosti musíte dělat plno kompromisů? A, co je úplně stejně důležité, jak dokážete udržet své nadšení a sny, které jste měli, když jste byli dětmi?“

Ačkoliv [Russell] propletl skutečný život Joy Mangano fiktivními událostmi, stále vše diskutoval se společností, která pokračovala v pozici vedoucího hráče v teleshoppingu a její představitel je nyní prezidentem Ingenious Designs LLC.

„Být součástí Davidovy inspirace bylo něco tak výjimečného, že to nedokážu ani popsat“, říká Joy Mangano. „Je strašně chytrý. Když jsme spolu mluvili, narazili jsme na některé části mého života, které bych já úplně pominula, ale on se u nich zastavil a chtěl, abych mu o tom řekla víc. Vlastně jsem ho viděla, jak si zpracovává své vize. Spolupracovat s ním patří mezi mé nejúžasnější zkušenosti v životě. Můj životní příběh se pro něj stal plátnem, aby mohl vytvořit něco výjimečného.“

Russell byl vždy nadšeným kronikářem toho, jak jsou rodiny spleteny dohromady absurdně podivným i soudružným způsobem; excentričtí rodiče Joy Mangano a zvláště pak vztah s jejím bývalým manželem ho velmi zaujal. Russell jako filmový tvůrce často objevoval rodinný život

s atmosférou, která jako byla z ruské literatury – dětství a smrt, sňatek a rozvod, štěstí a osamělost, extáze a zrada, bohatství a chudoba – všechno to jsou součásti té tragikomické mozaiky lidských zkušeností, kterým nikdo z nás nemůže utéct. A i když Joyiny ambice z jejích snů a její nápaditosti, nemohou být odděleny od všech těch potřeštěných vztahů, které ji obklopují – ani od její nekonečné potřeby starat se o své milované, bez ohledu na to, jaké mají chyby či jak moc jí štvou.

„Joy byla ctěna a milována svou rodinou, ale i rodina byla občas překážkou“, poznamenává Russell. „Ve všech svých filmech jsem se zajímal o to, jak nevyrovnané či poškozené vztahy v rodinách mohou být živnou půdou pro to, aby se objevilo něco obdivuhodného. Členové Joyiny rodiny ji milují svým způsobem a v určitém směru jsou tam jistá omezení. Ale toto jejich omezení nakonec udělá z Joy urputnější osobnost. Musela se držet své pravdy od samého počátku a naučila se houževnatosti, stala se tou, která se o každého postará. Myslím, že na rodinách je něco krásného, i když jsou komplikované a mají problémy. Svůj díl radosti přináší i odpouštějící povaha Joy a její schopnost pečovat o druhé a milovat je navzdory všemu.

Hledání způsobu, jak dosáhnout toho, po čem touží, je jen jednou částí Joyina příběhu, tou druhou je snaha vymyslet, jak bravurně vybalancovat všechno to, na čem jí záleží.

„Vždy jsem považoval za výjimečné to, jak se Joy stala hlavou své rodiny, jak navzdory tomu náročnému a nikdy ne klidnému podniku byla stále laskavá a shovívavá osoba. Našla způsob, jak být s rodinou. Nechtěla odcházet od lidí a nechystala se to udělat ani ve svých pětácti letech, když řídila celou společnost. Musela se překvapujícím způsobem změnit, ale také dokázala zůstat sama sebou.“

Film reflektuje životní zkušenost, vzestupy a pády a hledání štěstí, ale současně je i Russellovým po vizuální stránce nejvýznamnějším filmem. Joyina každodenní realita a neustálá přetahovaná mezi nutností a úspěchem, které musí čelit, je narušovaná melodramatickými sekvencemi telenovel a mýdlových oper, báchorek, surrealistického snění s otevřenými očima a okouzlením.

Když režisér Russel zjistil, že matka Joy Mangano je nadšenou fanynkou romantických seriálů a telenovel, uvědomil si, že telenovely a romantické seriály jsou zajímavým reflexním prostředkem, jsou fantaskním zrcadlem Joyiny realizace a uvědomění, že by se mohla dostat z bariér svého dosavadního života a vydat se dál po zcela jiné, odvážnější životní cestě. „Zápletky telenovel jsou samy o sobě hodné ruské literatury“, domnívá se Russell. „Ve světě telenovel se stávají obrovské, gotické a melodramatické věci. Lidé neustále hovoří o zradě, podvodu, penězích a smrti – je to jako Gogol, Tolstoj nebo Dostojevskij. Ale telenovely jsou také o odvážných ženách a ambicích, které mají, a tím dokážou zahrát na tuto strunu.“

Dalším zajímavým okamžikem v ději filmu je vzestup teleshoppingu, který je předzvěstí našeho technicky orientovaného světa, ve kterém se všechna pravidla obchodu radikálně změnila s nástupem generace Kickstarter [crowdfundingové financování projektů podporující kreativní

projekty]. „QVC [Quality Value Convenience v oblasti home/teleshoppingu] bylo předchůdcem Internetu“, podotýká David O. Russell. „Bylo to jedno z prvních míst, kam jste se mohli dovolat 24 hodin denně, stačilo jen vytočit číslo a vždycky byl někdo na telefonu“.

I když se Joyin zázračný mop stane hitem a nejprodávanějším výrobkem QVC a svým způsobem i zázrakem v jejím životě, její problémy nezmizí. Naopak – a to bylo pro Russella podstatné – **JOY** je živoucí příběh o vzestupu ženy, ale také otevřeně poukazující na cenu a omezení, které úspěch přináší.

„Chtěl jsem, aby film ukázal víc než jen Joyin úspěch, protože jen úspěchem to nekončí“, vysvětluje Russell. „Problémy nikdy nekončí, a tak si musíte zachovat sílu a překonávat je. To, že přiznáte, že úspěch přináší i své problémy, ještě neznamená, že nejste za úspěch vděční, ať už jste kdokoliv. Myslím, že všichni se obáváme toho, že bychom mohli kdykoliv ztratit to, čeho jsme dosáhli a tak se musíme snažit všemi možnými způsoby zvládat těžké situace a překonat to. Úžasné bylo ukázat, jak Joy postupně dozrává k tomu, aby tohle všechno dokázala. Tou nejtěžší a nejkrásnější věcí v životě může být, že ukážete, že jste dosáhli určité laskavosti a odolnosti.“

VZESTUP ŠÉFA RODINY: JENNIFER LAWRENCE O JOY

Příběh o **JOY** dal Jennifer Lawrence roli, která byla odlišná od všech, které doposud hrála: portrét ženy, která se sama dokázala vypracovat z ničeho, od snílka přes ženu v domácnosti až po obchodního magnáta, která se přes čtyřicet let učila věřit svým idejím, soupeřit o moc a zůstat věrná svým ideálům. Jennifer Lawrence je ve svých pouhých 25 letech již proslulá svou širokou a různorodou škálou rolí, které sahají od ikonické hrdinky z *Hunger Games*, Katniss Everdeen, až k roli mladičké vdovy z *Terapie láskou*, za kterou získala Oscara®. Za svou roli dívky z oblasti Ozark, která se rozhodne najít svého otce, byla nominována na Oscara®, stejně jako za roli žárlivé manželky lichváře v Russellově filmu *Špinavý trik*.

Ale **JOY** se od toho všeho lišila. Jennifer Lawrence byla nadšená možností ztvárnit Russellovu prozatím pravděpodobněji nejkomplexnější ženskou filmovou postavu – a objevit to, co lidi nutí jít dál, i když se zdá, že jejich sny už jsou dávno smeteny stranou. Přistupovala k postavě Joy jako k někomu, kdo se neustále vyvíjí a kdo odmítá být stále tím samým. V jednu chvíli je neohrožený tvůrce, pak vyčerpaná osamělá matka, bezcitná a nekompromisní vyjednaváčka, vystrašená dcera a nakonec žena, která objeví svou těžce vydobytou radost v tom, že dokáže udržet vše pohromadě. Jennifer řekla, že objevování celé té škály zvládla i díky tomu, že ji s tím Russell pomáhal.

„Udělala bych pro Davida cokoli, z milionu různých důvodů“, vysvětluje. „Když mi zavolal a zeptal se mě, jestli bych chtěla dělat příběh ženy, která vynalezla zázračný mop, věděla jsem, že to bude

něco výjimečného. Je to plné Davidovy obrazotvornosti. Není to jen příběh ženy, která musela bojovat o úspěch, ale také je to o porozumění, co znamená radost a štěstí i poté, když dosáhnete svého cíle.“

David Russel říká, že si vybral právě Jennifer Lawrence, kterou někteří považují za jeho uměleckou múzu, protože ona zapadala do jeho představ o Joy jako klíč do zámku: „Vždycky jsem si myslel, že Jennifer má vyzrálou duši. Když jsme se potkali při natáčení *Terapie láskou*, pomyslel jsem si: „Je jí dvacet, nebo čtyřicet?“ Tím chci říct, že mohla být tou i tou. Ona byla tou jedinou osobou, která mohla hrát Joy. Má obrovské srdce a velmi tvůrčího ducha. A jako umělec vidím, že ona je ta, která dokáže vyjádřit velmi mnoho a také se dovede pustit do neplánovaného nebo nečekaného. A jako člověk mohu říct, že mám to potěšení sledovat ji na její velké cestě.“

„Tento film má zachytit hloubku lidské duše. Dalo to ohromně moc práce a energie, aby se [Jennifer v roli Joy] dokázala prosadit v každém okamžiku – nikoliv hlasitě nebo jinými nápadnými projevy, ale svou úžasnou silou. Necháává nás pohlédnout na Joy, na její obrovskou zranitelnost i něhu, na její nesmírnou odhodlanost i hlubokou mateřskost, na osobu velice shovívavou a současně trpělivou, ale také na respekt vzbuzující ochránkyni své rodiny a svého podnikání. Musela se propojit s tou malou holčičkou plnou naděje, pak se přenést do mladé ženy, ve které stále plane odvaha, kterou však provází životní zklamání a pak to *něco* přinést dospělé ženě, která je připravena vsadit na to něco celý svůj život.“

Lawrence byla fascinována tím, jak Joy zůstává soustředěná na neustálé potřeby své rodiny – pak náhle uskuteční odvážnou změnu kvůli sobě.

„Myslím, že Joy vždy cítila, že musí být pro rodinu pevnou skálou, základem, který drží všechny pohromadě“, domnívá se Jennifer. „Vzdala se svých snů, aby mohla podporovat všechny ostatní a své sny odsunula stranou po většinu svého života. Stále posunovala jiné lidi dopředu, a dělala to příliš dlouho, proto jí pak trvalo nějaký čas uvědomit si, že v sobě stále něco má, co by měla ukázat, že se musí konečně nadechnout. A myslím si, že právě proto musí příběh Joy překlenout čtyři dekády, protože často trvá hodně dlouho vytvořit naplněný život. Joy v sobě dusila svou tvůrčí stránku, ale když konečně našla víru v sebe samu a odvážila se pohnout kupředu, byla pak k nezastavení. Když objevíte svou vnitřní sílu, je to něco jako závislost.“

Osobní setkání s Joy Mangano bylo dalším zdrojem inspirace. „Joyina mentalita je neuvěřitelně fascinující. Stále má stovky nápadů na zlepšení věcí“, říká Jennifer Lawrence.

Mangano na oplátku byla překvapená, když viděla, jak se Jennifer Lawrence propojila s její postavou. „Kdyby mě někdy napadlo, že budu mít tu možnost vybrat si někoho, kdo mě měl hrát, pak by to byla Jennifer Lawrence“, říká Joy Mangano s úsměvem. „Jsem skutečně poctěna, že Jennifer vzala tuto roli, zejména poté, co jsem ji poznala, protože je tak talentovaná a brilantní. Jakmile jsme spolu promluvily, skoro jsem cítila, že do mě vidí. A samozřejmě, ona do mě *viděla* – protože přesně to dělá.“

Zcela novou výzvou pro Jennifer Lawrence bylo ztvárnění Joy ve středním věku, což je v jejím vlastním věku ještě vzdálená budoucnost. „Hrát postavu v průběhu čtyř generací bylo vzrušující, nikdy předtím jsem takovou možnost neměla. Ale v Davidově scénáři to přesto bylo velmi přirozené. Zjistila jsem, že když zestárnete, většinou se zklidníte. Tak jsem zapracovala na drobných změnách v Joyině hlase a v projevu – je to více sebejisté, uhlazenější a pomalejší“, vysvětluje Jennifer.

Russell považoval transformaci Jennifer za odvážnou. „Jak stárla, vše se na ní měnilo“, vzpomíná. „Chovala se jinak. Změnil se její hlas. Všechno začalo být jiné a trochu mi tím připomněla Christian Balea ve *Špinavém triku*.

Lawrence věří, že klíčem k niternému procítění působení Joyina úspěchu je dno, na které si sáhla. „Jedním z důvodů, proč jsem si zamilovala Davidův příběh, je, že vás zavede do let, kdy Joy *nevěří* sobě samotné, kdy ji všichni přesvědčí, že její sny jsou nesmyslné a pošetilé“, říká. „Myslím, že je to skutečně důležitá část jakéhokoliv příběhu o někom, kdo se stal úspěšným – je důležité vidět všechny ty roky, kdy člověk nevěřil, že na to má.“

Mnoho Joyina zmatku vzniká tím, jak dosáhnout toho, co chce a současně neodsunout na vedlejší kolej svou úzce semknutou, ale poněkud náročnou rodinu. Ačkoliv ji dokážou rozčítit na milion způsobů, její smysl pro zodpovědnost vůči nim nikdy nezaváhá. „S Joyinou rodinou je to velice komplikované, protože ona je miluje nade vše na světě a oni ji taky nesmírně milují – ale nedokáží jí a jejím nadějím dát takovou podporu, jakou by chtěla“, říká Lawrence. „Myslím, že se prostě jen snaží ji chránit, aby jí nebylo ublíženo, a proti něčemu takovému se špatně bojuje“.

Jennifer Lawrence velmi těšilo opětovné setkání s Robertem De Niro – tentokrát v roli jeho dcery. „Bob byl pro mě v mnoha směrech otcovskou postavou, provedl mě filmovým světem i slávou a já jsem vždy měla pocit, že se ho můžu zeptat na cokoliv“, říká. „Takže to, že bude hrát mého otce, pro mě bylo velmi osobní. A navíc hrát vedle Boba je jako řídit Aston Martin. Je to prostě něco jiného.“

SPOJENCI A PROTIVNÍCI: SOUBOR

RUDY & TRUDY:

S Jennifer Lawrence se u filmu *JOY* sešel velmi početný soubor herců, což je pro filmy Davida O. Russella typické. Už potřetí spolupracoval s filmovou legendou Robertem De Niro, zde v napůl vážné a napůl komické roli Joyina otce Rudyho, výbušného a hluboko uvnitř beznadějně idealistického majitele autodílny. „Jsem rád, že můžeme vidět Boba jako zamilovaného muže“, říká Russell. „Vidíme ho, jak v jednu chvíli ztrácí kontrolu a v druhé chvíli je zcela okouzlen“.

De Niro vložil do Rudyho velké rozpory – ohnivou výbušnost i romantický šarm, dělnickou pracovní morálku, rodičovskou lítost a lásku ke svým dětem. „Skutečný Joyin otec byl pro Davida jen odrazovým můstkem“, vysvětluje De Niro. „V Davidových postavách takové protiklady očekáváte.

Zabývá se všemi těmi rozpory v postavách, protože takové rozpory prostě v životě jsou. David si je toho dobře vědom a velmi chytře na ně dovede upozornit. Je to vlastně taková jeho mantra: objevit rozpory v lidech a v rodinách.“

Avšak zatímco tyto rozpory se ve všech Russellových filmech dostaly do popředí, u **JOY** je toto téma ponecháno stranou. „Je to něco jako příběh o Popelce“, popisuje De Niro. „Je to příběh o ženě, která je navzdory všemu stále dobrou vílou pro svou rodinu. Je to příběh o překonávání [těžkostí].“

Jednou z věcí, které Joy musí překovat, je frustrující schopnost jejího otce vzdalovat ji od jejích snů – a Robertu De Niro se zamlouvala spolupráce s Jennifer Lawrence v rolích chybujícího otce a nezlomné dcery. „Jennifer je úžasná a je skvělé s ní pracovat“, říká De Niro. „Je velmi pružná v uvažování a je schopná se báječně přizpůsobit čemukoliv, což je přesně to, co je třeba k práci s Davidem. Oba dělají věci spontánně, okamžitě a s radostí.“

Připojit s k Russellově skupině herců je, jak De Niro říká, jako „být v cirkuse, kde všichni ti lidé přicházejí a odcházejí a všechno to se děje na různých místech. [Russell] Natáčí film stylem, kdy základem je sladění scénáře a kamery, a my, coby hráči, jsme připraveni nechat si jím dirigovat jako orchestr v každé scéně minutu po minutě.“

Žena, která Rudyho okouzlí, je Trudy, původem z Itálie, a jejíž dědictví se stane Joyinou jedinou a poslední nadějí na vybudování svého podnikání. Russell okamžitě věděl, kdo by měl hrát tuto fiktivní postavu: mezinárodní hvězda Isabella Rossellini, napůl Italka, napůl Švédka. „Vždycky jsem chtěl s Isabellou pracovat, vždycky jsem chtěl najít roli, která by jí skvěle seděla“, říká Russell. „Její italská Trudy je smyšlenou postavou vytvořenou pro film. Postava Trudy je vdova, která investuje do Joyina nápadu na mop. Ale nikdy předtím nijak neinvestovala, takže se to snaží dělat podle toho, jak to dělal její zesnulý manžel Morris.“

„Je to velmi nečekaná dvojice“, hodnotí De Niro o práci s Isabellou Rossellini.

Rossellini říká o Trudy: „Je to velice pestrá postava a to je jednou z věcí, které David umí vytvořit: několika málo tahy vykreslí celé lidské bytosti. Trudy je italská vdova, která se v Americe cítí trochu ztraceně, a myslím, že právě proto se připojí k této rodině, která vede život tak odlišný od toho, který ona zná. Část jejího já se stále drží toho, kým byla v Itálii – a tak jí vidíte perfektně nastrojenou v Rudyho umazané autodílně! Myslím, že jejich vztah začne pro oba svým způsobem zjiště – oba někoho potřebují – ale stane se z toho něco jako rodina. A to je další věc, ve které je David opravdu dobrý: chápe, že rodina je místem těch největších konfliktů i největší lásky v našich životech.“

Jakmile Trudy investuje, ocitne se Joy pod jejím neustálým drobnohledem – Isabella Rossellini říká, že jde o poněkud přehnaný obranný mechanismus. „Je velmi nejistá“, komentuje to Rossellini. „Nikdy předtím neinvestovala, takže se bojí, že udělá nějakou velikou chybu a to ji vede k neustálým kritikám Joyiných rozhodnutí. „Říká jí: Bože, myslíš si, že jsi obchodnice. Vůbec nevíš, co děláš. Víš,

tohle je obchod“ – jako kdyby ona sama tomu rozuměla, ale ani *ona* tomu nerozumí. Ale Joy je ta, kdo má vizi. Trudy má peníze, ale Joy má nápady.“

Rossellini připouští, že se potýkala s návaly nervozity, když měla poprvé pracovat s De Nirem. „Na jedné straně jsem byla naprosto a úplně nadšená, že budu pracovat s někým tak neuvěřitelně talentovaným, a na druhé straně jsem si říkala „zbláznila jsem se snad? Jak to vůbec zvládnou?“. Ale z Boba vyzařuje taková laskavost, že jsem se brzy uklidnila.“

TONY:

Jestli je Trudy trnem v Joyině oku, její bývalý manžel Tony je doslova koulí na noze – stále žije u ní v suterénu, ačkoliv jsou rozvedeni. Russella okamžitě zaujalo, když zjistil, že Joy Mangano se stále velmi blízce přátelí se svým bývalým manželem. „Je to příběh, jaký nevidíte na plátně moc často, kdy dvojice po rozvodu zůstane přáteli“, říká scénarista a režisér Russell. „Joy a Tony jsou lepší přátelé, než byli manželé, což je něco, o čem se moc nemluví.“

Role Tonyho, snažícího se hispánského zpěváka, se ujala hvězda na vzestupu Edgar Ramirez, nominovaný na Zlatý Globus za titulní roli venezuelského revolucionáře v minisérii *Carlos*. Ramirez vzpomíná, že jako nováčka v Russellově týmu si ho vzal stranou Bradley Cooper. „Řekl mi „David tě vezme do velmi děsivých míst – nebraň se tomu. Přijmi to“.“

A Ramirez to udělal. Věděl, že se nemůže držet zpátky, když bude hrát Tonyho. „Tony je náruživý, ale také velmi jemný. Svě emoce vyjadřuje bezprostředně“, popisuje. „Myslím, že zpočátku je jako velké dítě. Ale jde cestou s Joy, která ho dovede k dospělosti, takže nakonec dokáže pomoci Joy i jejich společným dětem.“

Ta přeměna byla inspirující. „Líbí se mi, že se rozhodne stát po boku ženě, kterou miluje bez jakýchkoliv složitostí, bez toho, aby se musel držet zpátky“, říká Ramirez. „Je to hezké, zvláště když vezmete v potaz ustálené zvyky naší společnosti. Byla to pro mě skutečně pocta zahrát postavu, která je romantikem a přesto se necítí být o nic méně mužem, když oslavuje ženu.“

Důvodem, proč se Joy a Tony nedají opět dohromady, je podle Ramireze to, že „láska se někdy prostě změní. Oba jsou krásnými a fascinujícími oběťmi lásky, která nevyšla. Láska se změnila v jiný cit, který je ale stejně silný.“

Ramireze potěšila možnost znovu pracovat s Robertem De Niro, se kterým již pracoval na filmu *Hands of Stone* – tentokrát naprosto neočekávaně jako jeho spolubydlící. „Rudy má hromadu různých názorů, ale Tonymu je to jedno“, popisuje. „Tony se nenechá ovlivnit ničím, co by mohlo ohrozit jeho sny. Je to velmi emocionální chlap, všechno je to o srdci a vnitřním pocitu. Ale Rudy je také idealista. Může vypadat zahořklý a nabručený, ale má i kouzlo svůdníka, jako Casanova, a je úžasné sledovat Boba, jak předvádí všechny tyto drobné rozdíly.“

Podle Ramireze je tento film především o tom, jak lidé hledají štěstí navzdory životním kalamitám. „Radost, kterou pociťujete jako děti, se musí přenést i do dospělosti“, říká. „Myslím, že tento snímek je o tom, jak nalézt ten dospělý druh radosti. Životy těchto postav nabudou nečekaný obrat. Je tam mnoho zármutku a frustrace a dalších věcí, o kterých si lidé myslí, že nemůžou dopadnout dobře, ale Joy dokáže najít štěstí navzdory trápení.“

MIMI:

Joyiným nejzásadnějším přívržencem je její babička Mimi, její vzor ženy coby hlavy rodiny. Postavu Mimi ztvárnila Diane Ladd, která se objevila ve více než 120 filmových a televizních rolích od okamžiku, kdy započala svou kariéru v 70. letech v romantických seriálech, a získala tři nominace na Cenu Akademie®: za film Martina Scorseseho opěvujícího ženskou nezávislost *Alice už tu nebydlí*, film Davida Lynche *Zběsilost v srdci* a film Marthy Coolidge *Popínává růže*.

Russell ji chtěl od začátku pro roli Mimi. „Chtěl jsem pro Mimi její úžasný hlas a také proto, že hrála v *Alice už tu nebydlí*, což považuji za filmového předchůdce tohoto filmu“, říká Russell.

Diane Ladd říká, že ji film velice dojal. „Nežijeme ve snadné době, ale myslím, že tento příběh nám připomíná, že všichni máme právo plnit si sny. Mnohokrát se člověk musí zvednout a oprášit a tahle film říká „vstávej a nevzdávej to“.“

Obdivuje také Mimi, která nikdy nevidí nepřekonatelné překážky, pokud jde o Joy, ale namísto toho vidí další možnosti. „Všichni ostatní Joy říkají: Ne, tohle nemůžeš udělat. Chovej se slušně. Dospěj, proboha! Přestaň snít. Ale Mimi se ji snaží inspirovat, aniž by se jí, na rozdíl od ostatních, stavěla do cesty“, říká Diane Ladd. „Myslím, že se snaží plnit svou roli babičky. Hodně pomohla Joy, aby za sebe zabojovala. Mimi vidí v Joy sílu představivosti, což je vzácný dar od Boha.“

TERRY:

Joyina matka Terry má zcela jiný druh představivosti, má ji jako útočiště – útočiště před svou samotou, kdy jako rozvedená žena vidí ve skutečném životě jen málo možností – ve světě romantických seriálů a telenovel, ve kterém vládnu ženy. Ponuře komické role se zhostila Virginia Madsen, nominovaná na Oscara® za film *Bokovka*. Virginia Madsen popisuje Terry jako „nejistou ženušku, která se bojí světa. Nikdy nevychází z domu, protože okolní svět je pro ni děsivé místo.“

Bezpochyby neusiluje o to být Matkou roku, ale Virginia Madsen má pochopení pro Terry coby ztracenou duši moderní doby, potulující se divočinou televizních programů: „Terry není zlý člověk. Je to vlastně bezmocné stvoření, které ve skutečnosti není schopno se postarat o ostatní. Její postava pro mě byla velkou výzvou, protože si vůbec nejsme podobné. Já vidím svět jako dobrodružství a Terry si sotva dovede představit, že by si zašla do obchodu pro jídlo!“

Čím víc Virginia objevovala Terryiny pocity odloučení od rodiny, která ji zklamala, tím více její okázalá náklonnost k romantickým seriálům a mýdlovým operám dávala smysl. „Myslím, že lidé mají rádi telenovely, protože ty postavy tam jsou jako rodina. A není to jen proto, že jsou všichni krásní a oslniví; musí také bojovat. A myslím, že všichni rádi vidíme, když někdo jako Susan Lucci zas a znova překonává problémy. Ač Terry nikdy nevychází z domu, je u vytržení ze všech těch silných, úspěšných žen. Ale ona je vidí jako pouhou představu, zatímco Joy se snaží dělat něco doopravdy.“

Virginii Madsen bavilo objevovat tragikomičnost Terryiny postavy, ale říká, že největší spřízněnost pociťovala k Joy. „Opravdu se ztotožňuji s Joy, protože ona se naučila se postavit za sebe samotnou“, říká. „Tohle je příběh o tom, jak člověk musí za sebe bojovat, protože nikdo jiný za vás bojovat nebude.“

NEIL:

Joyiným největším spojencem mimo rodinu – a později největším obchodním rivalem – je ředitel QVC Neil Walker, kterého hraje letitý spolupracovník Davida O. Russella Bradley Cooper, nominovaný na Oscara® za *Terapie láskou* a *Špinavý trik*, stejně jako za film Clinta Eastwooda *Americký sniper*.

„Poté, co jsem hrál Richieho DeMaso, divokou postavu ve *Špinavém triku*, bylo fajn objevovat úplně jiný druh síly a moci v postavě Bradleyho“, říká. „Oba nás to oslovilo, chtěli jsme udělat něco, co jsme předtím nedělali.“

Postava Neila jednak podporuje Joy svou nadšenou náklonností ke všemožným inovacím, ale také ji odrovná, protože překročila jeho očekávání. „Neil je smyšlená postava, složená z několika různých lidí v QVC, kteří s Joy pracovali. Zajímavé na něm je, že tenhle chlapík je v pohodě, i když je pod tlakem. Současně ale bere práci velmi vážně. Vidí sám sebe jako Jacka Warnera nebo Daryla Zanucka, když vytvářeli říši snů. Nefláká se a není v něm žádná ironie. Věří všemu, co říká.“

„Neil je někdo, kdo nevypadá jako jiní televizní šéfové, stejně tak Joy nevypadá jako někdo, kdo by něco vynalezl“, říká Cooper. „Je si vědom, že mu Bary Diller dal šanci dělat pro QVC. Když se setká s Joy, která je nad propastí změny svého života, a on jí dá kýženou příležitost.“

Cooper poznamenává, že on s QVC vyrostl. „Moje matka vždy objednávala z QVC, bylo to u nás doma vždy“, vzpomíná. „Přišel jsem domů ze školy a přede dveřmi byl balíček z QVC. zázračný mop jsem měl dokonce na koleji.“

Moc ho bavilo objevovat zákulisní život ze světa, který do té doby znal jen z té druhé strany. Ale Cooperovým největším potěšením bylo sledovat Jennifer Lawrence zcela ponořenou v postavě Joy. „Stala se neuvěřitelně silnou. Byla v ní určitá přízemnost a ukotvenost, která se táhne celým filmem. S něčím podobným jsem se setkal i u De Nira. Připadá mi, že oba mají podobný způsob přístupu k práci. A to je možná ten důvod, proč s nimi David znovu a znovu spolupracuje.“

PEGGY:

Joyina sestra Peggy je jejím pravým opakem – a soupeří s ní o moc v rodině. Přesto je mezi nimi nepopiratelné pouto. Postavu Peggy ztvárnila Elisabeth Rohm, která s Russellem poprvé pracovala na filmu *Špinavý trik*, a od té doby s ním chtěla znovu spolupracovat.

Peggy nabízí poměrně vzácný pohled na osobu, která žije ve stínu svého vynikajícího sourozence a vadí jí to. „Myslím, že je velmi důležitou postavou filmu, protože tohle je skutečná situace – jeden ze sourozenců má zvláštní talent či dar a ten druhý si připadá opomíjený a nedoceněný. Myslím, že právě s tímto druhem sourozenecké rivality se může hodně lidí ztotožnit. A snad každý má ve svém životě nějakou tu Peggy, která říká „To nemůžeš. Nejsi dost dobrý. Nad tím vůbec nepřemýšlej. Ale stejně tě miluju“. S někým takovým se musíte vypořádat a Joy to dokáže a vyvine se v úžasnou ženu, která je v každé z nás“, říká Elisabeth.

Elisabeth Rohm byla velmi nadšená tím, že s Jennifer Lawrence budou hrát sestry, jejichž vztah je převážně přetahováním o moc. „Když jsme se potkaly při natáčení *Špinavého triku*, neuvěřitelně to mezi námi zajiskřilo“, vzpomíná. „Strašně moc jsme se nasmály. Bylo snadné s ní v *JOY* bojovat, protože si vzájemně důvěřujeme a já ji vnímám téměř jako svou sestru.“

Všichni herci se shodují na tom, že práce s Davidem O. Russellem je zkušenost sama o sobě, která se občas odehrává záhadnými způsoby. „Když pracujete s výjimečným umělcem, který má svůj styl, svůj způsob vyjadřování, musíte se přizpůsobit. Pracovat s Davidem je neuvěřitelná zábava“, říká Rossellini. „S ním musíte být pořád ostražití a v pohotovosti a to je na tom to nejlepší, protože ostražitost je to, co herec potřebuje, aby mohl fungovat.“

Bradley Cooper soudí, že tento film měl při natáčení jinou atmosféru než ostatní Russellovy filmy, ale přesto v základech to bylo zřetelně podobné. „Tento film má zcela jiný rytmus. Je klidnější a pokojnější, jako Joy, ale současně překypuje nápady, fantaziemi a kreativitou.“

POHLED NA JOY: **KONCEPCE FILMU**

Od začátku zde byla myšlenka dívat se na současný život optikou klasického filmu, a umožnit tak zvláštním způsobem vyniknout střetům. Aby se tohoto efektu dosáhlo, obrátil se Russell již podruhé na kameramana Linuse Sandgrena, který také pracoval na *Špinavém triku*, a oni dva pak strávili mnoho času tím, že spolu dlouze diskutovali a vše probírali ještě dávno předtím, než se začalo na filmu pracovat.

„Působilo zde mnoho vlivů – od fotografií Williama Egglestona, prvního největšího amerického fotografa barevných fotografií, až po malby Edwarda Hoppera a Andrewa Wyetha, a také klasické filmy George Stevense a Franka Capry“, říká Russell. „Zajímal jsem se o prostor, hloubku i

stíny. Ve filmu je hodně záběrů na siluety, což pro nás bylo nové. Na siluetách a stínech je cosi zvláštního, evokativního – dovoluji vám proniknout dovnitř postavy.“

Russell pokračuje: „Linus a já jsme si vzájemně sdělovali své představy, dokonce jsme probírali i poezii. Velmi mě nadchla jeho ochota spolupracovat a jeho entuziasmus, který vnášel do své práce, aby byl každý záběr úžasný a živý.“

Sandgren si vzpomíná na jejich počáteční rozhovory: „David měl mnoho inspirujících podnětů, které byly mnohdy i nad rámec života Joy Mangano. Mluvili jsme také o smyslu klasické krásy a ryzího mistrovství hollywoodských filmů, o tom, jak natočit černobílý snímek, který by ve skutečnosti *nebyl* černobílý. Dívali jsme se na mnoho různých filmů: od Caprova *Život je krásný* přes Scorseseho *Alice už tu nebydlí* až po *Papírový měsíc* Petera Bogdanoviche.“

K vytvoření podobného dojmu jako u černobílých filmů použili Russell a Sandgren monochromatickou paletu, která se s Joyinými ambicemi rozšiřovala. „Monochromatický vzhled je pro mě něčím kouzelným“, říká Russell. „Mám rád filmy, které vás dokáží přenést do světa, který vypadá skutečně a přesto jakoby začarovaný. Takže jsem chtěl, aby barevná paleta pro film byla elegantní a stylová, ale taky aby diváka neodváděla od pocitů Joyina příběhu.“

„Natáčeli jsme na 360, takže jsme museli plánovat záběry velmi pečlivě, aby bylo vhodné světlo, i když se točilo z jiných úhlů“, vysvětluje. „Dokonce jsme upravili světla, aby šla tlumit, takže jsme mohli měnit osvětlení podle momentální potřeby. Plánování bylo důležité, protože jakmile jsou jednou herci a David na place, musíte zapnout kameru i všechny přístroje a být flexibilní, protože David neustále přichází s novými nápady a vy se tomu musíte přizpůsobit.“

Nejen kamera, ale i příprava scén pro jednotlivé záběry v průběhu několika desetiletí, střídající svět skutečný, divadelní i snový, byla náročná. To vše měla na starost Russellova dlouholetá kolegyně Judy Becker, nominovaná na Oscara® za svou práci na filmu *Špinavý trik*.

JOY, jak sama řekla, bylo něco zcela jiného, než na čem dosud s Russellem spolupracovala. „Je to impozantní příběh několika generací, ale pro mě to je víc pohádka než kterýkoliv z Davidových ostatních filmů“, říká. „Je to příběh ženské síly a rodiny – snažili jsme se to vyjádřit vizuálně tím, že jsme použili nadčasový vzhled. Pohybuje se to od 60. let až do roku 2000, ale nechtěli jsme, aby to ve filmu působilo jako časový úsek.“

Judy Becker musela sladit svou práci se Sandgrenem: „Pro Joyin dětský svět a Rudyho autodílnu jsme použili minimum barev nebo barvy velmi zesvětlené a nevýrazné“, vysvětluje. „V první části filmu jsou nápadné barvy vidět pouze v televizních záběrech a v zářivém fantastickém světě romantických seriálů. A pak, když se Joy konečně dostane do QVC, jsme poprvé použili barvy znatelněji, například když prochází tmavou lobby a náhle vidíte všude kolem barvy a jas. Pro Joy je to jako zjevení. Je to tak odlišné od toho vybledlého světa, ve kterém žije ona.“

Jednou z nejpropracovanějších scén, které Judy Becker navrhovala, byla skladba několika scén pro fiktivní seriál, který Joyina matka sleduje a který se příležitostně objeví i na plátně a v Joyiných snech. „Přípravy scén v tomto filmu jsou mnohem větší, než jsme kdy vytvářeli a kulisy pro seriál byly pravděpodobně ty nejkomplicovanější“, říká. „Vše se upravovalo podle jedné z prvních mýdlových oper z 80. let. Když jsem začínala ve filmové branži, pracovala jsem na podobném romatickém seriálu v New Yorku, takže jsem to měla z první ruky, věděla jsem, jak scény vypadají. Udělali jsme jednu velmi přestylizovanou, s falešnou černobíle mramorovou podlahou a falešnými dřevěnými stěnami. Čím křiklavější detaily, tím lepší!“

Judy Becker přetvořila svět QVC z 90. let. Vznikl v roce 1986 jako nově začínající kabelový program, když Joy Mangano přišla se svou myšlenkou „záračného mopu“, ale rychle se rozrůstal, až se stal obrovskou společností s prodeji přesahujícími 8 miliard dolarů. Jejich studio v Pennsylvanii, v Los Angeles prakticky neznámé, bylo plné obrázků dokonalých kuchyní a obývacích pokojů, testujících laboratoří a týmů pohybujících se v zákulisí a poskytující podporu zákaznické lince fungující dvacet čtyři hodin denně, sedm dnů v týdnu.

„Vybudovali jsme si celý svět QVC od nuly, včetně všech kanceláří, konferenčních místností, testovacích kuchyní a toho báječného otočného jeviště“, vysvětluje Judy Becker. „Bylo to docela náročné.“

Judy Becker, stejně Linus Sandgren, zjistili, že při práci s Russellem jsou dvě protichůdná pravidla: 1) buď vždy připraven a 2) očekává se rychlé a pohotové myšlení.

„David je na place velmi tvůrčí. Několikrát se stalo, že jsme natáčeli scénu z obývacího pokoje, ale on najednou dostal báječný nápad a šlo se do jiné místnosti, takže na něco takového musíte být připraveni“, konstatuje Judy. „Je to zábavné, protože víte, že ať děláte s Davidem cokoli, bude to film, jaký ještě nikdo předtím neviděl. Jeho filmy jsou jedinečné, v tom nejlepší slova smyslu. Nezapadají do škatulek různých žánrů, a i když si přečtete krátký popis filmu, určitě nebudou takové, jaké si je představujete. David je jako Joy v tom, že je to velký snilek a jde si za svým snem.“

Kostýmní výtvarník Michael Wilkinson, nominovaný na Oscara® za *Špinavý trik*, se také těšil na opětovnou spolupráci s Russellem. „Ve *Špinavém triku* jsem zjistil, že David je spřízněná duše, že sdílíme stejné nadšení pro postavy. Oba jsme fascinováni nekonečně mnoha způsoby, kterými se lidé prezentují světu – svými šaty, chováním či výstřelky. David vytváří výrazné, komplexní a velmi originální postavy a rád pracuje s odvážnými a velmi nadanými herci – a já tím byl inspirován k tomu, abych vytvořil a s postavami sladil výrazné a působivé kostýmy“, vysvětluje Wilkinson.

Ve skutečnosti bylo vytvoření kompletního šatníku obrovským úkolem. Nejen že to vyžaduje dlouhý seznam různých osob, ale také bylo nutno sledovat, jak se jednotlivé postavy vyvíjejí a mění v průběhu 40 let ve svých různých světech.

Jeden z těchto světů je Rudyho hlučná, špinavá autodílna. „To je to drsné a oduševnělé srdce Joyiny pracující rodiny“, říká Wilkinson. „Vnímám jsem Rudyho jako někoho s výrazným stylem osobnosti, který se v průběhu filmu vyvíjí, jak se ve své přiléhavé kožené bundě snaží o lepší vzhled a to vše je korunováno jeho posedlostí módní značkou Polo By Ralph Lauren.“

Dalším favoritem Wilkinsona je ve světě QVC prudce elegantní Neil Walker v podání Bradleyho Coopera. „Je to téměř ve stylu Cecila B. De Milla“, konstatuje Wilkinson. „Neil vede svou stanici kabelové televize s naprostou oddaností, asi jako kdyby řídil MGM v dobách své největší slávy – předvádí dramatická vylepšení svých hvězd, včetně pokusu vylepšit i Joy, aby objevil tu nejsilnější a nejzářivější verze jich samotných. Barvy šatníku se mění z neutrální na Technicolor, když se objevují postavy z tohoto kouzelného světa, který připomíná zemi Oz.“

Pro Wilkinsona bylo také čirým potěšením možnost vytvářet kostýmy bez jakýchkoliv omezení pro scény z romantických seriálů, které se odehrávají jak v Joyině mysli, tak v neustále puštěné televizi její matky.

V centru toho všeho je samotná Joy, jejíž šatník se rozšiřuje společně s jejím životem. „Myslím, že Joy je nejvíce fascinující a komplexní postava, kterou David vytvořil“, prohlašuje Wilkinson. „Co se týče jejího vzhledu, diváci mají možnost vidět její přerod z mladé vstřícné dívky k jako kámen tvrdé obchodnici a hlavě rodiny. A tento přerod obnáší 45 změn kostýmů. [Joy] Nachází různé způsoby nošení oděvu k vyjádření své rozhodnosti. Její kostýmy zahrnují poněkud rebelské džíny a trička, svatební šaty, které jí vybrala její matka, několik drahých na míru šitých kostýmů a drsně působící koženou bundu a sluneční brýle. Mohli jste tak vidět mnoho různých Joyiných „já“ stejně jako její vnitřní svět plný strachu, snů a ambicí.“

Pro všechny, kteří se na přípravě filmu podíleli, bylo podle Russellových slov klíčové to, aby vždy věrně vyprávěli příběh. A přesto se někdy příběh omezil jen na prostý obraz: třeba ten, kdy Joy a sněhové vločky předurčují cosi nepopsatelného na její cestě kupředu.

„Sníh může být velmi kouzelný“, uzavírá Russell. „Sníh je něco, do čeho se zamilujete jako dítě, ale o dvacet let později je pro vás ten samý sníh noční můrou, protože se nemůžete dostat do práce, a pak nezaplatíte hypotéku, a to je prostě realita dospělého života. Ale přesto je v něm stále kouzlo a objeví se v okamžiku, kdy opět vidíte život jako dobrodružství.“

#####